

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *F. P.*

Cím: *A halászat hanyatlásáról
beszél Gyuri bácsi, a pesti halászok nesztor*

Forrás: *Pesti Dolgozó*

Bp.
(Hely)

1938 dec 2.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Tárgy

639.3

Hely

Idő

"1938"

Személy

Székesfővárosi háziyomda 1926 — 8891

A halászat hanyatlásáról beszél Gyuri bácsi, a pesti halászok nesztor

A legszenvedélyesebb vadevezősök között is csak kevés akad, aki a Dunának az összekötő vasúti hídtól lefelé eső részét ismeri. A pesti ember csónakja a Margitsziget és Nagymaros között bolyong és csak nagy ritkán vetődik egy-egy elszánt sportférfiú a Csepelen alul kezdődő évezredes, titokzatos nádasok világába. Apró szigetek sorakoznak itt egymás mellett, megannyi miniatűr dzsungel. Egyikén-másikán primitív kunyhó. Ebben laknak a halászok. Közöttük Gyuri bácsi örvend a legnagyobb tekintélynek. Gyuri bácsinak rádiója is van. Valamikor meseszót hallgatni gyülekeztek a nádasok lakói a törzs véneinek kunyhója elé. Ma a pesti cigánymuzsikát meg a világpolitika híreit figyelik nagy érdeklődéssel.

Haldoklik a dunai halászat

Hálót foltoz Gyuri bácsi, amikor megszólítom:

— Hát a halak jönnek-e a rádiószóra kedves bátyám?

Keserűen így felelt.

— Halak? Hát valamikor volt, lehetett bőven keresni. De most örülünk, ha öt-tíz kilót fogunk naponta a fenékhálóval. A vásárcsarnoki árusok már nem is igen akarnak szóba állni velünk. Meg sem kottyán nekik az öt-tíz kiló. A Balatonon persze

hat motoros halászbárka indul el egyszerre és 1200 négyzetméternyi hálót feszítenek ki.

Valósággal megszűrik a Balaton vizét. Azok adhatják nagyban a halat, de nekünk már nem is fizetődik ki Pestre vinni, amit fogunk. Itt adjuk el a környékbelieknek kilóját egy pengőért.

Nem mesterség már a halászat

— Az is baj, hogy ezen a tájon silány a halféle. A nagy, kövér

harsák ott tanyáznak Apatinon alul, ahová mi már nem mehetünk. Másképpen volt ez régen, amikor még nem pusztult ki ennyire a halállomány és nem volt ritkaság a kétméteres viza sem. Komárom környékén annyi volt, hogy a Duna egyik részét arrafelé vízfogónak nevezték el. Most hónapok mulnak, amíg véletlenül sikerül egyet hálóba keríteni. De nem is kell ma a halász senkinek sem. Nincsen rá szükség mióta mesterségesen tenyésztik a különböző halakat. Minnek kitanulni a mesterségünk százféle fortélyát, amikor a halastavakból úgy lehet kikanalazni a tenyésztett halakat, akár a lábasból!

Csak Somogy megyében ötvenhat halgazdaság van.

Ugy tenyésztik a pontyokat, akár a csirkéket! A Hortobágyon kétezerholdas tóban hemzsegnek a halak. Kinek van szüksége dunai halakra? Nevet rajtunk a mai fiatalság, amikor kivetjük a hálónkat. Azt mondják, olyan ez, mintha szekérel akarnánk a repülőgépekkel versenyezni!

Magyar hal a külföldi piacon

Rosszkedvűen szív egyet a pipáján.

— A fiam — mondja — már ilyen újmódi halász. Irodában ül egy halkereskedelmi részvénytársaságnál. Egyébként itt van, bemutatam!

Jóképű, rokonszenves fiatalember nyújtja a kezét. Mosolyogva hallgatja apja zsörtölődését.

— Hát az igaz, hogy én bizony már nem igen járom a vizet. Legfeljebb, ha szórakozásból horgászom. A régi értelemben vett halászokra csakugyan nincsen már szükség, viszont a valóság az, hogy Magyarország halkereskedelme és haltermése óriásit fejlődött! Különösen ponty tenyésztésünk akkorra hírre verődött, hogy a középeurópai halpiac döntő irányítója lett. Haltenyésztésünk olyan nagy, hogy a halaknak, alig negyven százalékát tudja a hazai piac felvenni hatvan százalékát külföldre szállítjuk.

Budapest nem rajong a halért!

Budapest évente tizenötezer métermázsza halat fogyaszt. Ez óriásszámnak hat, valójában azonban

korántsem elégíti ki a haltenyésztők várakozását. Talán meglepően hangzik az a leleplezés, hogy

a belföldi halfogyasztás katasztrófálisan visszafejlődött.

Ma egy tizedét sem vásárolják annak a halmennyiségnek, mint a háború előtt! Ennek egyik magyarázatát kétségtelenül az általános elszegényedésben kell keresnünk, annak ellenére, hogy például a ponty Magyarországon olcsóbb, mint bármely más európai város piacán.

Jobb üzlet az emberhalászat

— Mi volt a legnagyobb zsákmánya, amelyet eddig ejtett? — érdeklődöm az öregnél.

Huncut mosoly jelenik meg az arcán.

...— Hát amikor *nem halat* fogtam, hanem *embert*.

Vagy tizennyolecat fogtam ki már a pesti hidak környékén.

Négyet bizony már holtan, *de a többi sikerült életre kelteni.* Jutalom járt ezekért. Volt hét,

amikor az emberhalászat jövedelme többet tett ki, mint egy havi halfogás nyeresége.

Ezüst medáliát is kaptam életmentésért!

Alkonyodik. Két halászbárka jön csendes evezőcsapásokkal a part felé. A bárka fenekén víz, abban a zsákmányul ejtett halak ficánkolnak. A legnagyobb egy kétkilós ponty.

A ván halász fia gúnyosan regyint:

— Ebből bizony nem lehet megélni. *A mi tóhalászatunkban tucat-számra foghatjuk a tiz-tizenöt kilósokat is!*

Gyuri bácsi sereint a pipája mellett és csendesen megjegyzi:

— Akad, akad és csak küldjétek ki a külföldre. De a *magyar gyo-mornak finomabb falat ez a két kilós, amit a Duna vize termel, mint a ti tizenöt kilós óriástok.* Én leg-alább nem kérek belőlük. Pedig értenék a halakhoz...

Elhittem Gyuri bácsinak.

F. P.